

စာမတ်

အသူရကာယံရွာမှအပြန်

အသူရကာယံရွာမှ အပြန်

(ပထမပိုင်း)

သီရိ မျှစ်ချိုးနေရင်း မကြာမီ ဝင်တော့မည်ဖြစ်သော နေဝန်းကြီးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ အချိန် နောက်ကျနေပြီမို့ သူမပြန်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ။

နောက်ဘက်မှ ခြေသံလိုလို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ သူမနှင့် တစ်ရွာတည်းသား ငယ်သူငယ်ချင်း ကျော်ဦးဖြစ်နေ၏။

"ဟင် ... ကျော်ဦး ... ထင်းလာခွေတာလား ..."

"ဟုတ်တယ် ... သီရိရဲ့ ... ရော့ ရေသောက်ပါဦး ..."

တစ်ရွာတည်းသားမို့ ကျော်ဦးကမ်းပေးသော ရေဘူးကိုလှမ်းယူကာ သောက်လိုက်မိ၏။ ကျော်ဦးက ရေအငမ်းမရ သောက်နေသော သူမကို ကြည့်နေရင်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

သူမကျော်ဦးကို ရေဖူးပြန်ပေးလိုက်ရင်း ...

"ကျေးဇူးပဲဟာ ... ငါလည်း ရေငတ်နေတာ ... အခု ပြန်တော့မလို့ လေ ... နေလည်း ဝင်တော့မှာ ဆိုတော့ ... နင်လည်း ပြန်ဖို့ လုပ်တော့ လေ ..."

"အေး ... ပြန်မှာ အတူတူ ပြန်ကြမယ်လေ ..."

"အင်း ... ကောင်းတာပေါ့ ... ငါလည်း စကားပြောဖော် ရတာပေါ့ ..."

သီရိနှင့်ကျော်ဦး ရွာသို့ လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ကြ၏။ နေမဝင်မီရွာသို့ ရောက်မည်ဖြစ်ပြီး ရွာသို့ရောက်ရန် အနည်းဆုံး နာရီဝက်မျှ လမ်းလျှောက် ရပေဦးမည်။

လမ်းလျှောက်လာကြရင်း ရွာကို သဲကွဲစွာမြင်သာသော တောစပ်နေ ရာသို့ အရောက်တွင် ကျော်ဦးက သီရိလက်ကို ရုတ်တရက် ဆုပ်ကိုင်လို က်ရင်း ...

"သီရိ ... ငါနင့်ကိုချစ်တယ် ..."

"ဟင် ... ဘာ ... ဘာပြောတယ် ... ငါ့မှာ ... အိမ်ထောင်ရှိတယ်လေ ကျော်ဦး ... နင်လည်း သိရဲ့ သားနဲ့ ..."

"နင့်ယောက်ျားက မြို့မှာ အလုပ်လုပ်နေတာလေး ငါးလလောက်နေ မှ တစ်ခါလောက် ပြန်တာပါဟာ ... ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ ... နင်သူနဲ့ ဆိုရင် ဘာအိမ်ထောင်ရေးသုခမှ ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး ... ပြီးတော့ ... ငါနင့်ကို ငယ်ငယ်လေးထဲက ချစ်နေတာဟာ ... ငါ့ကို စဉ်းစားပေးစမ်းပါ ဟာ ... ငါနင့်ကို သိပ်ချစ်တယ် ..."

"ကျော်ဦး ... နင်တော်တော့နော် ... ငါအဲဒီလိုမိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး ..."

"ငါနင့်ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ ပါဟာ ..."

"ကျော်ဦး ... ငါ့လက်ကိုလွှတ်နော် ... မသင့်တော်ဘူး ... ကျော်ဦး ... အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့ ငါမကြိုက်ဘူးနော် ..."

ကျော်ဦးက ပြောနေရင်း သီရိ၏ ခန္ဓာကိုယ်အား ပွေ့ဖက် နမ်းရှုပ် လာ၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သီရိ ခေါင်းထဲ၌ ရီဝေဝေဖြစ်နေကာ ရင်ထဲ မှ တလုပ်လုပ်ဖြစ်နေပြီး အတွေ့အာရုံကို တောင့်တနေမိသလို ခံစားနေ ရ၏။

"ကျော်ဦး ... နင်မယုတ်မာနဲ့ နော် ... ငါ့ကို လွှတ် ... ကျော်ဦး ... ဟာ .
.."

ကျော်ဦးက ပို၍ အတင့်ရဲလာကာ သူမအား သားမယားပြုကျင့်ရန် ကြိုးစားလာသော်လည်း အထိအတွေ့၌ သာယာမိသလိုရှိကာ သီရိ၏ ရုန်းကန်မှုက တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားတော့၏။

ဖြန်း ...

သီရိ ကျော်ဦး၏ ပါးပြင်ကို အားကုန် လွှဲရိုက်လိုက်ရင်း ...

"နင် ... နင်ငါ့ကို တိုက်တဲ့ ရေထဲမှာ ပေါက်တက်ကရ ဆေးတွေ ထည့်ထားတယ် မဟုတ်လား ... နင် ယုတ်မာတယ် ... ဟီး ... အဟင့် ..."

ကျော်ဦးက သူ၏ အဝတ်များကို ပြန်ဝတ်ရင်း

"ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ ... ငါနင့်ကိုသိပ်ချစ်လို့ ကြိမ်ကြိရာ ကြိမ် တာပါ ..."

"အရူး ... လူယုတ်မာ ငါ့မှာ ယောက်ျားရှိတယ်ဟဲ့ ... နင်သိရဲ့ သားနဲ့
..."

ရှိုက်ငို၍ အင်္ကျီပြန်ဝတ်နေသော သီရိကို ကျော်ဦးက အရေးမကြီးသလို ကြည့်လိုက်ရင်း

"ကျွတ် ... နင်ကလည်း ဟာ ... အခုကိစ္စကနင်နဲ့ ငါ နှစ်ယောက်တည်း သိတာပဲကို ... နင့်ယောက်ျားကို ပြန်မပြောရင် သူက သိမှာ ကျနေတာပဲ ... ပြီးတော့သူက တစ်ခါတလေမှ ရွာကို ပြန်တာလေဟာ ... နင်သူမရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာ အထီးမကျန်အောင် ငါ့အချစ်ကို လက်ခံပေးပါဟာ ..."

"တော်တော့ဟာ ... နင်ဆက်မပြောနဲ့ တော့ ... နင် ယုတ်မာတယ် ... ဟီး ... အဟင့် ..."

သီရိ ရုတ်တရက် ဖြစ်သွားသောကိစ္စအတွက် ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိ တွေဝေမှ င်တက်စွာ ငိုနေမိသည်။ ။ ကျော်ဦး၏ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းမှုစကားများက သူမနားထဲ ရောက်တစ်ချက် မရောက်တစ်ချက်ပါ။

နောက်ရက်များ တွင် ကျော်ဦး၏ မိန်းမကျမ်းကြေသော စည်းရုံးသိမ်းသွင်းမှုများ နှင့် စကားချိုချိုများ အောက်၌ သီရိတဖြည်းဖြည်း အရည်ပျော်လာမိသည်။ ။

သူမခင်ပွန်းမြို့သို့ သွားနေချိန်ကများ သဖြင့် အကြံသမားကျော်ဦး၏ ဖြားယောင်းမှုအောက်တွင် အတွေ့အာရုံမှ ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘဲ ရှိတော့၏။ ရိုးအေးလှသောသူမ ယခုတော့ ကျော်ဦးနှင့်အတူ ငတ်မပြေနိုင်သော ကာမဆားငံရည်ကို တက်ညီလက်ညီ သောက်သုံးမိခဲ့

တော့သည် ။ သူမလည်း တစ်စတစ်စနှင့် ခင်ပွန်းသည် အပေါ် သစ္စာမဲ့မိသောအဖြစ်ကို မေ့လျော့ကာ ကျော်ဦးအား မူမမှန်သော တွယ်တာခြင်းမျိုးဖြင့် တွယ်တာမိခဲ့တော့သည် ။

မနက်စောစောစီးစီး မြင်တွေ့ရသော အမင်္ဂလာမြင်ကွင်းကြောင့် သီရိ စိတ်မကြည်မလင် ဖြစ်သွားမိသည် ။ မကြည့်ရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားသော်လည်း စူးစမ်းချင်သော မသိစိတ်ကို မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် အဖော်ဖြစ်သူ ဇင်မေနှင့်အတူ လာကြည့်မိခြင်း ဖြစ်သည် ။

ရထားကြိတ်ခံထားရသော အလောင်းမှာ အပိုင်းပိုင်း အစစဖြင့် မြင်ရသူအပေါင်း စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ရှိနေ၏။

သီရိနှင့် ဇင်မေတို့ နေသော ပန်းတောရွာကလေးနှင့် ယခု ရထားလမ်းနေရာသည် မဝေးလှပါ။ ရထားတိုက်ခံရသူ၏ အလောင်းကို အနီးအနားဝန်းကျင်များမှ လာကြည့်ကြသလို တကူးတက လာကြည့်ကြသူများ လည်း ရှိ၏။ ရထားအကြိတ်ခံရသူမှာ သီရိတို့ ရွာသားတော့ မဟုတ်ပါ။

အမြင်မလှသော အလောင်းကို ဂုန်နီအိတ်ဖြင့် အုပ်ထားသော်လည်း အချို့ အစိတ်အပိုင်းတို့ မှာ မနှစ်မြို့စရာ ပြန့်ကျဲနေသေး၏။ အလောင်းဘေးတွင် လာကြည့်သူများ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသံများကို သီရိကြားနေရ၏။

"အတိုက်ခံရတာ အရက်သမားလေ ... မူးပြီး ရထားလာတာကို မ

မြင်တာ နေမှာ ပေါ့ ..."

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သနားပါတယ် ... ငိုနေတာ သူ့မိန်းမလေ ..."

"အင်းလေ ... ကောင်မလေးတော့ အိပ်မက်ဆိုးမက်သလို ခံစားနေရမှာပဲ ..."

"ရထားက ကားလို အလွယ်တကူ ဘရိတ်အုပ်လို့ မရဘူးလေ ... အင်းလေ မူးနေတာ ဆိုတော့လည်း ..."

အနိဗ္ဗာရုံမြင်ကွင်းကို ဆက်မကြည့်လိုတော့သဖြင့် သီရိ ဇင်မေနှင့် အတူပြန်ရန် ခြေလှမ်း ပြင်လိုက်ကြ၏။ သူမတို့ ဥယျာဉ်အနောက်တွင် ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိသော မင်းသာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သီရိပြီးလိုက်ရင်း ...

"အစ်ကို မြို့က ပြန်ရောက်တာလား ..."

"အင်း ... ကားဂိတ်ကို ကားရောက်ရောက်ချင်း ဒီမှာ လူအုံနေလို့ ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ လာကြည့်တာ ... ရထားတိုက်ခံထားရတာပဲ ... မြင်ရတာ စိတ်မချမ်းသာစရာပဲနော် ..."

"ဟုတ်ပဲ အစ်ကိုရယ် သီရိ သနားလည်း သနား အော်ဂလီလည်း ဆန် ဘယ်လိုကြီး ခံစားနေရမှန်းကို မသိဘူး ..."

ဇင်မေက မင်းသာနှင့် သီရိကိုကြည့်လိုက်ရင်း

"ငါ ယာခင်းထဲ သွားစရာရှိသေးတယ်ဟာ သီရိ နင်အဖော်ရပြီဆိုတော့ သွားတော့နော် ငါကတော့ ယာခင်းထဲက အစ်ကိုဖိုးလှတို့ နဲ့ ပဲပြန်လိုက်တော့မယ် ..."

"အေး ... အေး ..."

ဇင်မေက ယာခင်းဘက် လမ်းခွဲ၍ ထွက်သွားသောကြောင့် မင်းသာ နှင့်သီရိတို့ ၂ယောက်သာ ရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။ ။

မင်းသာနှင့် သီရိမှာ ဇနီးမောင်နှံများ ဖြစ်ကြပြီး အိမ်ထောင်သက် ၃ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်၏။ မင်းသာက မြို့တက် အလုပ်လုပ်နေသည် မှာ ၆ လခန့်ရှိ ပြီဖြစ်ပြီး ရွာသို့ တစ်လတစ်ခါ နှစ်လတစ်ခါလောက်သာ ပြန်ဖြစ်တော့ ၏။

သီရိ သတိထားမိ၏။ မင်းသာ ယခုတစ်ခေါက် ရွာသို့ပြန်လာသည် မှာ ခါတိုင်းအခေါက်များ လို ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိပါ။ သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်နေ၏။ သီရိကိုလည်း ခါတိုင်းလို စကားတွေ ရွှန်းရွှန်းဝေအောင်မ ပြော ကြင်နာယုယမှုလည်း မရှိသဖြင့် သီရိ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေ မိသည်။ ။

"အစ်ကို ... စကားနည်းနေသလိုပဲ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ... ခရီးပန်း နေလို့ လား ..."

"အင်း ... ဟုတ်တယ် ... နည်းနည်း ပင်ပန်းနေလို့ ပါ ..."

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်သား စကားထပ်မပြောဖြစ်တော့ပါ အတွေး ကိုယ်စီနှင့် ရွာပြန်ရောက်သည် အထိ ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။ ။
